

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №24 23 ЛИСТОПАДА 2018 РОКУ

Господарський відділ виконавчого комітету Білоцерківської сільради

«Дуже порядна людина», «відповідальний працівник», «людяний керівник». Так відгукуються про Василя Григоровича Ільченка жителі громади й колеги по роботі. Тож не дивно, що й у колгоспі «Жовтень», і в ТОВ «Білагро», де він раніше працював, Василеві Григоровичу доручали складні й відповідальні ділянки роботи.

В. Г. Ільченко.

9 листопада 2017 року В. Г. Ільченко очолив новостворений господарський відділ Білоцерківської сільської ради. Що зроблено за рік роботи? Які проблеми та подальші перспективи в роботі цієї структури? З такими запитаннями ми звернулися до начальника господарського відділу.

Розчищали сніг і приводили до ладу поховання

– Коли я очолив цей відділ, починався зимовий період. І перша проблема, з якою зіткнувся – розчищення доріг від снігу, – розповідає Василь Григорович. – Білоцерківська сільська рада не має власної техніки, тому ми уклали угоди з приватним підприємцем Володимиром Миколайовичем Рясним, ТОВ «Білагро», іншими суб'єктами господарювання, які мають грейдери, й вони чистили дороги від снігу.

Крім того, в листопаді ми почали роботи з благоустрою кладовищ. На мою думку, віддати належне померлим – це святий обов'язок кожної живої людини. От тільки за повсякденними клопотами не кожен знаходить час для того, щоб доглянути могили рідних, хіба що перед поминальним понеділком люди масово приводять до ладу поховання. До того ж, чимало людей старі й немічні або живуть за межами громади й не мають змоги навідувати могили.

Депутат сільської ради Віктор Володимирович Кордубан виступив із шляхетною ініціативою: організувати громадські роботи

при Білоцерківській сільській раді. Зокрема, вони обкошували траву на «нічийних» могилах. Починали роботи о 5-й ранку й працювали до настання спеки.

Ремонт доріг і благоустрій території

Ця бригада у складі Сергія Вікторовича Легкого, В'ячеслава Миколайовича Кузяєва і Олександра Миколайовича Хоменка разом із працівниками з благоустрою старостатів забезпечують належний стан усіх населених пунктів. Вони й куці обрізають, і листя згрібають, і сніг чистять... Одне слово, приводять до ладу навколишню територію. Крім того, виконують ремонтно-будівельні роботи в школах, дитсадках, закладах культури, на теплотрасах тощо. А коли десь трапиться якась аварія (причому будь-якої складності), одразу їдуть, щоб її ліквідувати. Якщо треба, приміром, спилати аварійне дерево на подвір'ї самотніх людей, які не в змозі самі це зробити чи найняти спецтехніку, допомагають знову ж таки працівники бригади з благоустрою.

– За рік зроблено чимало, але попереду теж багато роботи, – продовжує В. Г. Ільченко. – Так, і надалі триватиме благоустрій кладовищ. Зокрема, ми плануємо встановити огорожу на кладовищі мікрорайону Кут у Білоцерківці, провести рекультивацию та розрівняти його територію. Це дозволить вивільнити місце для нових поховань.

Крім того, протягом року ми постійно приводили до ладу смітники, які є на території всіх населених пунктів. І робитимемо це надалі. Для цього періодично наймаємо техніку та загібаємо сміття. Також було відремонтовано частину доріг на території сільської ради. Коли ремонтували дорогу на Балаклію, звернулися за допомогою до

ТОВ «Онур», яке ремонтує трасу Київ–Харків, і воно не відмовило й надало техніку, а також будівельні матеріали, причому частину – як спонсорську допомогу. Постійно допомагає нам і ТОВ «Білагро», яке має потужні трактори.

«Спочатку несли непотріб мішками»

Із неабиякою гордістю Василь Григорович розповідає про започаткування на території Білоцерківської сільради роздільного збирання сміття. Навіть у обласному центрі цього ще немає. Для цього сільрада закупила 50 контейнерів для пластику, скла й паперу на загальну суму 101570 грн. Контейнери для пластику й скла кілька тижнів тому змонтували та встановили в людних місцях усіх населених пунктів. Контейнери для паперу виставлять пізніше, попередньо зробивши навіси.

Нововведення викликало чимало сумнівів, зізнається В. Г. Ільченко.

– Спочатку я переживав, чи не будуть, бува, люди викидати в баки разом із пластиком побутові відходи або змішувати скло й пластик, – говорить він. – Але цього не сталося, всі жителі громади – свідомі люди. Спочатку несли непотріб мішками, зараз уже викидають значно менше. Це ж важко: йти, приміром, у магазин і прихопити пластикову пляшку, щоб по дорозі вкинути у бак.

У майбутньому сільрада планує закупити більше сміттєвих контейнерів. Для цього подала документи на участь у проекті, який співфінансує обласна влада. Таким чином удасться наполовину заощадити бюджетні кошти.

У міру наповнення контейнерів їх опорожнюють. Увесь непотріб, який зносять люди, скла-

Далі на стор. 2.

Актуально

Згадаймо полеглих героїв

21 листопада – знакова дата в українському календарі, що змінила подальший хід історії. 5 років тому, 21 листопада 2018 року, почалася Революція гідності.

Після того, як президент України В. Янукович і прем'єр-міністр М. Азаров оголосили, що не підпишуть Угоду про асоціацію з Євросоюзом, на вулиці багатьох українських міст вийшли перші протестувальники. Акції протесту відбулися не лише в Києві, а й у Харкові, Донецьку, Івано-Франківську, Луцьку, Хмельницькому, Ужгороді. Наступного дня географія Євромайдану розширилася: мітингували в Сумах, Чернівцях, Вінниці, Миколаєві, Кривому Розі...

Можливо, за кілька днів люди розійшлися б, якби... Якби влада не застосувала силу. 23 листопада зранку на Майдані Незалежності в Києві відбулися перші сутички з міліцією та комунальниками: правоохоронці намагалися відтіснити мітингарів, щоб установити «йолку». Закінчилося все штовхатиною.

Відомо про сутички цього дня і в інших містах. І саме 23 листопада на Київ поїхали перші автобуси з «тітушками», яким платили по 200 грн за участь у антимітингах. Тодішній владі було невтямки, що залакати народ не вдасться, що застосування сили спричинить тільки зворотну реакцію. Тож коли 30 листопада беркутівці жорстоко побили студентів, повсталася вся країна...

Потім було тривале протистояння, загибель героїв Небесної сотні, спроба домовитися з владою, втеча Януковича, окупація Криму й війна на Донбасі. І смерть уже тисяч людей...

Ми не ставимо за мету аналізувати причини та наслідки Євромайдану. Просто згадайте полеглих героїв, які віддали своє життя в надії, що Україна стане вільною, демократичною, заможною.

Упорядкування кладовища в с. Коноплянці. Лютий 2018 року.

Ось такі контейнери віднедавна встановили на території кожного населеного пункту.

Господарський відділ виконавчого комітету Білоцерківської сільради

Закінчення. Початок на стор. 1.

дують у незадіяному приміщенні на території Красногорівки. Для цього сільрада винаймає вантажний автомобіль. Згодом, коли накопичиться більше пластику й скла, сільрада знову винаймає авто та вивезе скло й пластик на сміттепереробне підприємство.

Як бачимо, щоразу сільраді доводиться винаймати техніку або ж шукати спонсорів. Мій співрозмовник погоджується: відсутність власного транспорту – неабияка проблема в роботі господарського відділу.

– Якби у нас був свій трактор, –

мріє він, – ми б тоді значно швидше вивозили сміття, підвозили будівельні матеріали чи, приміром, надавали послуги людям. До того ж, це дозволило б заощадити кошти з бюджету.

Зінаїда МАТЯШОВА.
Фото автора.

Чи закриють поштові відділення?

– Коли люди звертаються до мене або в старостат, то найчастіше запитують про субсидії, а потім – чи закриють у Подолі поштове відділення, – розповідає в. о. старости сіл Поділ і Огірівка Надія Іванівна Доброскок.

Таке ж питання хвилює й жителів Красногорівки, де понад місяць відділення зв'язку працює без начальниці: попередня розрахувалася, а нової не знайшли.

– Однозначно відділення в Красногорівці працюватиме, – запевняє начальник Великобагачанського районного вузла зв'язку Віта Миколаївна Шепель. – Адже воно велике, обслуговує кілька сіл. У штаті – кілька листонош, але з різних причин жодна не претендує на посаду начальника. Зараз ми шукаємо підходящу кандидатуру.

– Нерідко колишні працівники пошти, звільнившись із роботи, поширюють чутки, що відділення закриють і воно вже не працюватиме, – говорить директор Полтавської дирекції ПАТ «Укрпошта» Андрій Миколайович Рижов. – Але це лише чутки. Незамінних людей не буває, рано чи пізно ми знайдемо начальника, це буде відповідальна й совісна людина.

Щодо подальшої роботи відділення в Подолі, то конкретної відповіді від А. М. Рижова ми не почули.

– «Укрпошта» планувала скоротити близько 7000 збиткових відділень по всій Україні, але в ситуацію втрутився Президент, –

пояснив він. – На Полтавщині за минулий рік поменшало на 50 відділень зв'язку. Однак це зовсім не означає, що тепер люди позбавлені наших послуг. У деяких сусідніх селах відділення працює по черзі: два дні на тиждень у одному селі й два чи три дні на тиждень – у сусідньому. І ці обов'язки виконує одна людина. Відповідно, тепер у неї більший обсяг роботи. Але ж і отримує вона цілу ставку, а не 0,3 чи 0,4 ставки, як раніше. Є й інша практика: пересувні відділення, які працюють кілька годин на день у одному селі, кілька годин – у другому, потім – у третьому й так далі. То яка різниця жителям села, хто їх обслуговуватиме: «своя» працівниця пошти чи інша, яка приїде з райцентру? Головне – що ми їй надалі надаватимемо послуги.

Процес закриття поштових відділень А. М. Рижов називає красивим словом «оптимізація» й відверто обурюється:

– Хіба може повноцінно функціонувати відділення, в якому за увесь рік відправляють п'ять листів і три посилки? Якщо люди не користуються поштовими послугами, вони не можуть вимагати, щоб відділення працювало.

Відділення зв'язку в Подолі розташоване в будівлі старостату: «Укрпошта» орендує приміщення в сільській раді за символічну суму. Це зручно як працівникам пошти, так і людям, які одночасно відвідують дві установи. Певні вигоди отримує й старостат, адже грома-

дяни поряд, на пошті, сплачують держмити чи інші платежі до бюджету й одразу показують квитанцію.

– Ми навіть готові доплачувати працівникам пошти, лише б їх не скорочували, – говорить Н. І. Доброскок. – Готові надати приміщення для працівників пошти в Огірівці, щоб і там кілька разів на тиждень люди могли сплачувати за комунальні послуги, купувати товари чи відправляти листи й посилки.

Деяко іншої думки Білоцерківський сільський голова Іван Васильович Лещенко.

– Життя не стоїть на місці, воно постійно змінюється, з'являються нові сучасні технології, – говорить він. – Укрпошта не може функціонувати в тому вигляді, що 10 чи 20 років тому. Зараз, наприклад, не обов'язково сплачувати за газ чи електроенергію на пошті. Це можна зробити не виходячи з дому за допомогою Інтернету. Причому в будь-який зручний час. І багато людей саме так і чинять. У майбутньому кількість інтернет-користувачів тільки зростатиме.

Отже, Укрпошта й надалі втрачатиме клієнтів. Тому, вочевидь, закриття відділень – це лише питання часу. Особливо, якщо не передплачувати газети, не надсилати листи, не отримувати посилки...

Що ж до оплати комунальних послуг, то альтернативою пошті є не лише Інтернет. Нещодавно під час прес-конференції директор Полтавського регіонального від-

ділення ПриватБанку Олександр Григорович Цись розповів журналістам, що банк постійно встановлює нові термінали самообслуговування – пристрої, за допомогою яких люди можуть самостійно оплатити комунальні послуги чи здійснити інші платежі. І що цікаво: О. Г. Цись зізнався, що в структурі банку є відділ, який відслідковує, в яких саме селах закриваються (пробачте, «оптимізуються») відділення зв'язку. І саме там у першу чергу і встановлюють термінали.

Але Укрпошта теж не збирається просто так віддавати своїх клієнтів.

– Ми не закриваємо відділення, не продумавши попередньо, куди його приєднати: до сусіднього села чи до пересувного відділення, – заспокоює А. М. Рижов. – Не буде відділення – буде листоноша, яка розносить газети й пенсії. Та в будь-якому разі населений пункт не залишиться без присутності Укрпошти.

Зінаїда МАТЯШОВА.

У Красногорівській школі буде новий дах

Ремонтні роботи в Красногорівській ЗОШ.

У Красногорівській школі тривають роботи з перекриття даху. Сяє, наче новий, перекритий дах спорту, до фінішної прямої наближаються роботи з перекриття даху старого корпусу школи. Будівельна бригада (усього троє робітників) працює старанно й рекордними темпами.

– Коли пішов дощ, то хлопці на-

віть уночі працювали, вистеляючи плівку, – розповідає директорка школи О. В. Коропівка. – А ще вони одразу ж прибирають після себе будівельне сміття, щоб не наразити на небезпеку учнів.

Найближчим часом, запевняють будівельники, вони завершать роботи.

Консультації

Що треба знати учасникам ЗНО

ПЕРЕЛІК КОНКУРСНИХ ПРЕДМЕТІВ

Перелік конкурсних предметів для вступу на навчання для здобуття освітнього ступеня бакалавра (магістра медичного, фармацевтичного та ветеринарного спрямувань) подано у додатку 4 наказу Міністерства освіти і науки України від 11.10.2018 року № 1096.

У додатку (окрім обов'язкового конкурсного предмету для всіх спеціальностей та галузей знань – української мови і літератури) зазначені другий та третій конкурсні предмети з усіх спеціальностей (відбулися зміни порівняно з 2018 роком).

ТЕРМІН ДІЇ СЕРТИФІКАТІВ ЗНО

У 2019 році до закладів вищої освіти приймаються сертифікати ЗНО 2017, 2018 та 2019 років.

Результати з англійської, французької, німецької та іспанської мов приймаються тільки із сертифікатів 2018 та 2019 років.

Вступники можуть подати до семи заяв на місце державного та регіонального замовлення не більше ніж на чотири спеціальності.

ХАРАКТЕРИСТИКИ СЕРТИФІКАЦІЙНИХ РОБІТ

Сайт УЦОЯО (testportal.gov.ua) у розділі «Предмети» знайомить із характеристиками сертифікаційних робіт та критеріями оцінювання завдань відкритої форми з розгорнутою відповіддю.

МЕДИЧНИЙ ТА ПРАВНИЧИЙ НАПРЯМИ НАВЧАННЯ

Мінімальні значення кількості балів із вступних випробувань для вступу на основі повної загальної середньої освіти для спеціальностей «Стоматологія», «Медицина», «Педіатрія», галузі знань «Охорона здоров'я» з другого та третього конкурсних предметів – не менше 150 балів (біологія, хімія, фізика, математика). Не менше 130 балів – для спеціальностей «Фармація, промислова фармація», «Право», «Публічне управління і право», «Міжнародні відносини».

ПРОВЕДЕННЯ ЗНО ДЛЯ ОСІБ ІЗ ГЛИБОКИМИ ПОРУШЕННЯМИ ЗОРУ

Для осіб із глибоким порушенням зору, які бажать здобувати

вищу освіту на основі повної загальної середньої освіти, тести з української мови і літератури, математики, історії України, біології будуть адаптовані для використання шрифту Брайля.

Також під час додаткової сесії ЗНО-2019 буде організовано апробацію технології проведення ЗНО з української мови і літератури, математики, історії України, біології, яка передбачає використання комп'ютерної техніки та спеціальних програмних засобів для сліпих і слабозорих людей.

Більше інформації про ЗНО читайте на сайтах Українського центру оцінювання якості освіти: www.testportal.gov.ua, Харківського регіонального центру оцінювання якості освіти: www.zno-kharkiv.org.ua

Людмила ЯКИМЕНКО,
т. в. о. начальниці відділу освіти, молоді та спорту
(за матеріалами Харківського регіонального центру оцінювання якості освіти)

В. С. Кекало.

Саме такою вчителькою з великої літери й була для своїх учнів Варвара Сергіївна Кекало з с. Поділ. Вона пропрацювала в Подільській школі 30 років. Важко полічити, скількох дітей вона навчила рідної української мови й літератури, скільки зошитів перевірила, скільки помилок у них виправила. З яким натхненням і бажанням старалася вкласти в ди-

30 років самовідданої роботи й сотні вдячних учнів

Є люди, зустріч із якими залишає глибокий світлий слід на все життя. Мимоволі хочеться їх наслідувати, прагнути до ідеалів, змінити своє життя та стати добрішими, чуйнішими, розумнішими... Добре, коли ці люди обирають фах педагога: вони змалечку осявають дитячі душі, формують у них потяг до чистого й прекрасного, слугують орієнтиром у дорослому житті. А оскільки через руки (і душі) вчителів проходять не один чи два, а сотні вихованців, то саме сотнями гідних людей вимірюється ужинок справжніх педагогів.

тячі голівки міцні знання, виховати, дати крила для злету, спрямувати на правильний життєвий шлях... І хоча минуло понад 30 років, як жінка вже на пенсії, Варвару Сергіївну й досі з теплом згадують її колишні учні та колеги.

Нелегкі випробування випали на долю цієї жінки. Когось вони, мабуть, зломали б чи озлобили, а її, навпаки, зробили терпимою, милосердною та співчутливою до людських страждань, навчили пробачати людям прояви не завжди гідної поведінки.

Народилася Варвара Сергіївна в Подолі на Деркачах у бідній родині. Пережила Голодомор 1932–1933 років. Добре пам'ятає, як батько їздив до Белгорода міняти речі на макуху і крупу. Жінка згадує, як навесні 1933 року було

багато води, люди ловили рибу, потім їли різноманітну зелень: листя конюшини, козельці, варили галушки з сушеного берестового листа. Їхню родину рятувала корова. Влітку ходили рвати колоски, але таємно, щоб, не дай Боже, ніхто не побачив.

Коли піросла, пішла до школи. У 1941 році закінчила 6 класів, а далі війна, що зламала не одну долю. У 1942 році помер батько. У 1943 році німці, відступаючи, лютували, спалювали хати, вбивали худобу. Їхня хата вціліла, бо була під шифером. Після війни в ній жили три сім'ї.

Пригадує, як у повоєнні роки тяжко працювали люди, відбудовуючи зруйноване народне господарство. І неймовірно бідували: не було навіть найнеобхіднішого!

Варвара добре навчалася й мріяла після школи вчитися далі. Навіть поїхала до Києва, але через брак коштів змушена була повернутися додому. Пішла працювати вожатою в Подільську школу й наступного року наперекір долі вступила до Полтавського педінституту на факультет української мови та літератури. У 1948 році вийшла заміж за колегу – працівника школи Кекала Івана Сергійовича. Разом із чоловіком два роки працювала на Донбасі, але навчання не кинула.

Здобувши освіту, Варвара Сергіївна працювала вчителькою української мови й літератури в с. Попове, смт Великій Багачці, а в 1954 році була призначена в Подільську школу, якій і віддала 30 років самовідданої праці. Вона

– відмінник народної освіти, має численні грамоти від обласного та районного відділів освіти. Жінка має доньку й сина, онуків і правнуків.

13 листопада Варварі Сергіївній Кекало виповнилося 90 років. Цього дня її вітали рідні, сусіди, секретар Білоцерківської сільської ради Тетяна Андріївна Дубина, в. о. старости сіл Подолу й Огірівки Надія Іванівна Доброскок та чимало колишніх учнів. Одна з них – Наталія Іванівна Шостак – виконала давню мрію своєї класної керівниці. Справа в тому, що Варвара Сергіївна вже не виходить із будинку, але дуже сумує, що не може побувати на концерті. То Наталія Іванівна разом із учасниками народного вокального ансамблю «Оберіг», яким вона керує, влаштували концерт... удома в іменинниці.

Ця жінка заслужила повагу й шану односельців. Усі вони зичать Вам, шановна Варваро Сергіївно, здоров'я й довголіття, щастя й достатку, благополуччя та всіляких гараздів.

Орденосці серед нас

Нещодавній День працівників сільського господарства (18 листопада) мимоволі наштовхнув на спогади й роздуми. У радянські часи праця в колгоспах була переважно ручною, ненормованою, часто без вихідних. Її не можна навіть порівнювати з сучасними умовами роботи на агропідприємствах! Проте люди не нарікали, а, навпаки, старанно працювали, докладаючи максимум зусиль, старалися виконати й перевищити існуючі норми. До цього їх стимулювали різного роду змаганнями, заохоченнями у вигляді грамот, премій, інших нагород.

А. І. Кикоть.

Давайте разом подумки помандруємо в далекі 70–80-ті роки минулого століття, щоб згадати свою молодість чи, можливо, перенестися в часи, коли декого ще не було на світі. Усі герої моєї розповіді – працівники сільського господарства, в різний час нагороджені Орденом Трудової Слави. Андрія Івановича Кикоть в с. Красногорівці добре знають як дбайливого господаря. Його оселя й подвір'я вражають неймовірною чистотою та доглянутістю. У колгоспі «Жовтень» Андрій Іванович Кикоть працював водієм.

– Доводилося перевозити різні вантажі, – розповідає чоловік, – і землю, й зерно, й цукрові буряки... Роботи в колгоспі було багато, особливо в період збирання врожаю. Працювали допізна, скільки організм витримає. Такого, щоб о 17.00 завершити роботу й піти додому, не було. Хоча, звичайно, люди були різними: дехто старався, а дехто лінувався, намагався отримати легше завдання.

Мене за сумлінність у роботі завжди хвалили й заохочували і грошовими преміями, й пода-

рунками. Пригадую, подарували електробритву (вони тоді тільки-но з'явилися), кілька разів – годинники: прості й позолочені. А у 1977 році нагородили Орденом Трудової Слави. У січні 1978 року викликали у Велику Багачку, де зібрали передовиків виробництва з колгоспів усього району, й у врочистій обстановці вручили нам нагороди. Разом зі мною орден отримала й Мосякова Уляна Савівна, яка працювала в нашому колгоспі пташницею.

Чоловік розповідає, що орденосців у колгоспі «Жовтень» було багато, та, на жаль, до наших днів дожили не всі. За високу радянську нагороду Андрій Іванович Кикоть отримує до пенсії доплату в розмірі...75 грн.

Е. Г. Гамалія.

Євдокія Григорівна Гамалія з с. Дзюбівщини Орден Трудової Слави отримала у 1975 році. Вона була передовою дояркою.

Євдокія Григорівна народилася в с. Литвинівці, там же й почала свій трудовий шлях. Розповідає, що коли вперше сіла доїти корову, то побачила чийсь ноги. Підняла

голову, а це завідувач фермою Федір Корж спостерігає за її роботою. «Ти тільки руки в молоко не вмочай», – застеріг він молоду доярку. У 18 років дівчина вийшла заміж і переїхала до чоловіка в с. Дзюбівщину. Тут вона теж працювала дояркою – аж до виходу на пенсію в 1986 році. І завжди доїла корів дуже акуратно, залишаючи руки сухими.

– Яюсь побачила, як одна доярка з Красногорівки доїть корів брудними руками, та так, що все молоко тече по руках, змиваючи бруд. Не витримала, зробила зауваження, розповіла скотарям, вони теж її присоромили.

Ось такою була Євдокія Григорівна: сумлінною в роботі й принциповою. Односельці неодноразово обирали її депутатом Білоцерківської сільської й Великобагачанської районної рад.

Не пасла задніх вона й у роботі, хоча працювати було дуже важко.

– Усі роботи виконували вручну, – розповідає Є. Г. Гамалія. – Частково механізували процес доїння лише у середині 80-х років, незадовго до того, як я вийшла на пенсію. За кожною дояркою було закріплено по 20–22 корови, ми доїли їх тричі на день. Починали працювати о 4-й ранку, а йшли додому близько 9-ї вечора.

Цікаво, що рідна сестра Євдокії Григорівни, жителька с. Білоцерківки Віра Григорівна Литвиненко теж працювала в колгоспі дояркою й теж нагороджена Орденом Трудової Слави.

Іван Петрович Полтавець працював трактористом широкого профілю. Він міг так майстерно прокласти борозну, що по ній хоч шнурочок рівняй! А ще був дуже добросовісним і безвідмовним у роботі, тож йому доручали найвідповідальніші ділянки.

– Я завжди був передовиком, – розповідає чоловік. – Неодноразово отримував подяки, грамоти, мій портрет висів на Дошці пошани. А в 1977 році мене нагородили

Орденом Трудової Слави. Вручав його тодішній голова колгоспу на зборах у клубі.

Ніна Григорівна Скиба до переїзду в Красногорівку жила в с. Коноплянці й працювала в колгоспі ім. Шевченка свинаркою.

– Кожна свинарка доглядала до 30 свиноматок і поросят (по 7–12 від кожної) до двомісячного віку, – пригадує жінка. – Ми ходили на роботу о 4-й ранку, а закінчували роботу близько 16.00. А коли опорос, то й увечері чи вночі залишаєшся на фермі або ж біжиш з дому. Рятувало тільки те, що я жила неподалік. А так узимку, коли все навкруги замете, добиратися на роботу і з роботи було дуже важко.

І. П. Полтавець.

Окрім роботи на свинофермі, Ніна Григорівна активно займалася громадською діяльністю, була депутатом сільської ради. Орден Трудової Слави отримала у 1975 році.

У 70–80-х роках чимало наших односельців були нагороджені медалями й орденами. Це рядові працівники, які своєю звитяжною працею заслужили найвищі державні нагороди. Ці орденосці живуть поряд із нами, та часом навіть найближчі сусіди не знають, що людина самовіддано працювала в колгоспі й отримала високу державну нагороду за вагомі по-

Н. Г. Скиба.

казники в роботі. Інколи їхні імена згадують на святі села, але щоб пошанувати в душевній затишній обстановці – такого немає. І святя – День орденосця – теж немає в календарі. А шкода...

Ольга КОНОНЕНКО,
голова Білоцерківської ветеранської організації.

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

жительки с. Білоцерківки, ветерана праці
ДЕДУХНО
Надії Павлівни

і висловлюють щирі співчуття рідним і близьким покійної.

Дні народження відзначають члени нашої громади:

25 листопада
БОНДАР ВІРА СТЕПАНІВНА
(с. Поділ) – 75 років;

2 грудня
КОСТРОМІНА КАТЕРИНА ІВАНІВНА
(с. Поділ) – 65 років;

3 грудня
МИХАЙЛИК ЄВДОКІЯ ФЕДОСІВНА
(с. Дзюбівщина) – 70 років;

6 грудня
ТАРАН ТАМІЛА ОЛЕКСІВНА
(с. Герусівка) – 80 років;

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади вітають іменинників і бажають їм міцного здоров'я, бадьорості, оптимізму, розуміння й достатку.

Бажаємо щиро ми вам довголіття,
У кожній справі хай щастить.
Вік щедрий, як калинове суцвіття
У злагоді і радості прожить.
Хай доля буде, як волошка в житті,
Душа хай буде завжди молода.
Від сонця - золота,
а від небес - блакиті,
Хай обминають горе і біда.
Нехай Господь завжди охороняє,
В душі панують мир і доброта,
Ісус Христос здоров'я послає
На многії і благії літа.

Пізнаємо Україну

На осінніх канікулах учні Красногорівської ЗОШ I-III ступенів подорожували Україною. Передусім діти поїхали на екскурсію до обласного центру Полтави. Її відвідали учні 3, 5, 9 класів.

Учні 10 і 11 класів подорожували до Запоріжжя й Дніпра. Ці великі міста справили на них незабутнє враження.

У м. Дніпра немає конкретної дати народження. День міста традиційно святкують у другу суботу вересня. Тут найдовша в Європі набережна – 23 км. У Дніпрі зведено перший залізобетонний міст у світі та найбільший арочний міст у Європі – Мерефо-Херсонський. Найбільша колекція славетних кам'яних баб теж у Дніпрі. Належить місту ще один своєрідний рекорд: найменше в Європі метро з протяжністю ліній 7,8 км і всього 6-ма станціями. На набережній міста є унікальний фонтан «Лебідь», при повній потужності висота струменя може досягати 50 м.

Запоріжжя вразило стар-

На Дніпровській набережній.

шокласників багатого на секрети козацькою історією, що збереглася в різних куточках чарівного міста. Учні побували на Хортиці. Тут тягнуться до неба вежі та фортифікаційні укріплення, є в точності відтворені козацькі курені та січова школа. Красногорівські школярі стали свідками видовища, які запропонував кінний театр «Запорозькі козаки».

Породисті коні, яскраві національні костюми, український колорит, середньовічна зброя створюють ілюзю історичної реальності. У молоді захоплювало подих від споглядання акробатичних трюків на конях та вправності козаків. І, звичайно, хто не пам'ятає фільм «Весна на Зарічній вулиці». Його знімали в Запоріжжі. А нам вдалося зробити фото

на згадку за шкільною партою біля постаті вчительки.

Обидві екскурсії завершилися подорожжю по р. Дніпро.

Цікаві, захоплюючі, пізнавальні подорожі об'єднують учнівські колективи, розширюють кругозір, виховують патріотів.

Ольга КРОПИВКА,
директор Красногорівської
ЗОШ I-III ст.

На Дніпровській набережній.

Зустрілися вчителі й науковці

Фото на згадку після цікавої зустрічі.

Уже другий рік поспіль викладачі ПНПУ імені В. Г. Короленка, авторки підручників із зарубіжної літератури Ніколенко Ольга Миколаївна та Орлова Ольга Василівна приїждять на зустріч із учителями зарубіжної літератури шкіл Білоцерківської ОТГ.

2 листопада 2018 року така зустріч відбулася в стінах Красногорівської ЗОШ. Учителі мали змогу тісно поспілкуватися з Ольгою Миколаївною та Ольгою

Василівною, поставити запитання, дізнатися про їхні плани на майбутнє. А ще приємніше було колишнім студентам поринути в спогади поруч із викладачами...

Сад уже є. Чекаємо солов'їв

Здається, зовсім недавно красногорівський пагорб був яблуневим цвітком. Близько 4 га території училища займав сад. Він простягався від училищних будівель до самісного берега річки Псел. Та швидко плине час: дерева стають старими, перестають плодоносити...

Цими днями працівники професійно-технічного училища № 49 с. Красногорівка зробили, на нашу думку, корисну та необхідну справу: посадили молодий яблуневий сад. Попередньо провели всі підготовчі роботи: оранку, культивування, розмітку, організували підвезення води для поливу.

З піднесеним настроєм уся училищна громада взялася за роботу. Протягом кількох годин було висаджено 210 саджанців яблунь сортів Голден та Гала. Віримо, що вже навесні яблуньки зацвітуть і, як у народі кажуть: «Був би сад, а солов'ї прилетять...»

Світлана ЛИХОДІД,
заступник директора ПТУ №49.

За роботою А. В. Ісаєнко, В. І. Гвоздик, О. В. Овчаренко.

Першими реагувати на виклики часу

Важко уявити сучасний навчальний процес без комп'ютера й Інтернету. Та чи завжди вчителі сповна використовують можливості сучасних технологій?

Прогресивні педагоги Білоцерківської ОТГ та всього Великобагачанського району, які прагнуть навчатися, розвиватися та оволодівати новими знаннями, взяли участь у тренінгу «Підвищення продуктивності освітнього середовища закладу загальної середньої освіти засобами Office 365», що відбувся в громаді 2 листо-

пада 2018 року.

Дякуючи тренерці Марині Лютинській, кілька годин пролетіли непомітно. Вони були сповнені наполегливою працею, неймовірно цікавими знаннями, емоційним спілкуванням.

Захід реально вдався на славу, адже всі освітяни активно долучилися до практичного застосування хмарних

сервісів, створивши свої перші сторінки на персональних сайтах та опублікувавши опитувальники, записники у OneNote, (інтерактивні презентації). В ході тренінгу були розглянуті та активно використані різноманітні ресурси, які, без сумніву, вчителі застосують у своїй подальшій роботі.

Світ не стоїть на місці, він постійно змінюється, вдосконалюється, й учителі мусять першими реагувати на всі виклики часу.